

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2270/2015
13.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Б.М. из В., чији су пуномоћници Љ.А. и С.С., адвокати из Н.С., против туженог ПП С.К. АД В., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1253/15 од 03.09.2015. године, у седници одржаној 13.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1253/15 од 03.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 4630/13 од 20.03.2015. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због смрти блиског лица исплати 800.000,00 динара, као и трошкове поступка, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 210.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1253/15 од 03.09.2015. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је првостепена пресуда преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица исплати износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од 20.03.2015. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка од 90.000,00 динара, са законском затезном каматом од 20.03.2015. године до исплате, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од 03.09.2015. године до исплате, док је преко досуђеног износа до захтеваног захтев за исплату трошкова одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је рођени брат сада пок. Д.М., са којим је живео у заједничком домаћинству. Пок. Д.М. је био запослен код туженог по основу уговора о обављању привремених и повремених послова и радио је као манипулант у сточарској производњи. Дана 25.09.2008. године радио је у поподневној смени на фарми РЈ С. на третирању – прскању силаже у бетонским подним „тренч силосима“. Ова радна операција није наведена за радно место манипуланта у сточарству ни у Правилнику о радним местима, као ни у Процени ризика на радном месту и у радној околини од 31.03.2008. године, а задатак му је усменим путем саопштио надређени техничар сточарства. Радни задатак третирање силаже инокулантом се обавља из хода преко нанетог слоја силаже, пре њеног гажења трактором и није предвиђено да се радник пење на бетонски зид силоса да би извршио прскање. Пошто је радио у другој смени, није сам припремао водени раствор инокуланта у пумпи, већ је пумпу са раствором преузео од радника из прве смене. Наведеног дана, у дворишном простору туженог на бетонској стази, од стране радника туженог, затечен је Д.М. у лежећем положају без свести са видним повредама главе у пределу леве стране, на леђима, са десном руком испод тела. Служба хитне медицинске помоћи одмах је изашла на лице места, а истог дана од стране дежурног истражног судије Општинског суда у Врбасу извршен је увиђај на лицу места и сачињен записник Кри 183/08. Истражни судија је на лицу места на бетонској стази око 20м иза ћелија предвиђених за смештај силаже затекао два трага налик на крв на међусобној удаљености од око 5м. Између прве и друге ћелије затекао је једну боцу за третирање силаже жуте боје. Током превоза до болнице Д.М. имао је епилептични напад, а на одељење хирургије у Новом Саду донет је без свести (мождана кома), са тешким телесним повредама у виду раздеротине теменог дела са леве стране и са великим крвним подливом, а током прегледа од стране хирурга имао је „епи“ напад. У току ноћи између 25. и 26.09. на одељењу неурохирургије извршена је операција, а пребачен је на Клинику за анестезију и интензивну терапију у Новом Саду у веома тешком стању, где је 03.10.2008. године преминуо. Поводом предметног догађаја, инспектор рада је 29.09.2008. године сачинио записник и навео да је извор повреде на раду пад на бетонски пулт, да је узрок ударац главе о бетон, док узроци пада нису познати. У здравственим картонима за Д.М. и медицинској документацији вођеној пре предметног догађаја нема података да се лечио од епилепсије. Телесне повреде које су констатоване код њега по својим медицинским карактеристикама нису специфичне само за један начин повређивања. Локализација и врста повреда не искључују пад са висине – какав је на пример зид за силажу. У склопу овог пада могле су настати масивне повреде главе, које су у директној и узрочној вези са наступелом смрћу. Пад на бетонску подлогу са истог нивоа се искључује као начин за наношење повреда. Не

искључује се могућност да је након задобијених повреда леве стране тела прешао пут од места где су констатована два трага налик на крв, до места где је његово тело затечено.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, јер је закључио да не постоји узрочно-последична веза између делатности послодавца и повређивања.

По схватању овог суда, правилно је апелациони суд применио материјално право када је закључио да постоји основ одговорности туженог за насталу штету. Грађанскоправна одговорност туженог, као послодавца сада пок. Д.М., за повреду и штету коју претрпи запослени на раду или у вези са радом је извор облигационог односа и послодавац за њу одговара по општим правилима одговорности за штету из члана 154. ЗОО по основу кривице или по основу ризика од опасне ствари или опасне делатности. Одредба члана 173. ЗОО прописује да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу се сматра да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете, док члан 174. ЗОО прописује да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави. Имајући наведено у виду, правиан је закључак другостепеног суда да постоји основ одговорности туженог за насталу штету и да се базира на одредбама чл. 154, 173. и 174. ЗОО и 164. Закона о раду.

Наиме, Д.М. је као радник туженог повређен у току редовног радног времена и на радном месту. С обзиром да су повреде, које су имале смртни исход, настале у условима повећане опасности, те да су у узрочној вези са радом код туженог, тужени је одговоран за насталу штету у смислу наведених законских прописа, те су стога неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Тужени није доказао да је смрт сада пок. Д.М. последица других околности које нису повезане са обављањем послова у оквиру радних просторија туженог, па нема места примени одредбе члана 177. ЗОО.

Правилна је и оцена другостепеног суда да тужилац сходно одредби члана 201. став 2. ЗОО има право на новчану накнаду као сатисфакцију трпљењима којима је изложен због психичких болова проузрокованих смрћу блиског лица - рођеног брата са којим је живео у заједничком домаћинству. Уважавајући у виду тежину случаја, чињеницу да тужилац његовом смрћу трпи и да ће трпети интензивне душевне патње, али имајући у виду и друге околности као и сврху ради које се накнада досуђује, правилно је у побијаној пресуди примењено материјално право када је одмерена накнада ове штете, при чему досуђени износ представља правичну накнаду тужиоцу и одговарајући је околностима случаја и сврси ради које се досуђује.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**